

Zužitkování starého papíru.

MILOSTNĚ dopisy nikdy ne zmizí. I když jsou odloženy a zachráněny, aby byly svázány rážovou střížkou a uchovány k čtení za smutných do- stihůch drahého, pro důkaz k lálo- bě a zrušení manželského sli- bu, nehybnou, dle papírnické in- dustrii. Milostné dopisy, ná- chodní dopisy, přestupní listky na pouličních karáech, chybky a jízdenky na dražbách jsou vybírá- ny z koší a proměňovány v pa- pírných v novou formu čerstvé- ho, čistého papíru.

A tak krabice s cukrovinkami, která chová dárek pro nějakou mladou a toť se rozní i slišenou dánu, může být zhotovena z těchto milostných dopisů, které jste jí poslal, když v létě ná- žal jste se na přírodních v ně- kterém vzdáleném městě. Ovšem, velmi snadno se může stát, že ti- to poslední listky vaší byly promě- něny v papírovou kaši a zlepen- ky takto získané zhotovena pro- salekká krabice na hoty anebo na mydlo. Jste-li člověkem staro- dávním a pálíte svoji korespon- denci, je to něco jiného, avšak v takovém případě vy anebo ten, kdo vykládá smeti v staré papíry z vašeho pokoje, pozbýváte několi- ka centů, které za starý papír u- tržiti můžete.

Některé tun starého papíru je sebráno v Omaze každého dne. Časopisy, staré rekordy, knihy, magaziny, balící papír, upotřeb- ný papír ze školních místností a vůbec jakýkoliv odhozený papír se sbírá a prodává, aby z něho zhotoven byl papír nový. Starý papír z velkých úředních bu- dov v obchodní části města jest pravidelně stlačován v balíky a nebo do pytlů každé dva týdny a nebo ještě častěji, podle toho, jak mnoho starého papíru se nashro- máždí.

Na devatenáctém poschodí vel- ké budovy Woodmen of the World šest tun starého papíru každého měsíce prodává se pa- pírné společnosti. Největším zá- kazníkem nakupovačů starého papíru jsou zdejší hlavní úřa- dovný železniční, které prodá- jí asi 25 tun průměrně každý mē- síc. Za poslední měsíc získaly žele- zniční úřadovny za starý pa- píř \$700.

Howard G. Loomis, správce bu- dovy Omaha National Banky, za- městnává zvláštního zřízence čty- ři hodiny každého dne k balení starého papíru. V dřívějších do- bách práce tato spadala do po- vinností domovníka, avšak nyní domovník není s to všechnu tuto práci zastati sám. Správce této velké budovy prodává průměrně tři a půl tuny starého papíru mē- sčně. Žil asi 42 tuny ročně. Strží za starý papír asi tolik, co platí se za práci zřízence, který jej ba- lí, tak že pro budovu v tom není žádný výtěžek, avšak je to nej- snadnější způsob zbavit se pa- pírových odpadků a odstraniti nebezpečí ohně.

Obchod starým papírem je do- stí výnosný, žně jsou na pod- zím, kdy nové zboží přichází do obchodu a velkoobchodníci i ma- loobchodníci a také ovšem záka- zníci mají mnoho zboží k vybalo- vání. Vánoční zabalování samo o sobě tvoří velkou položku.

Armáda spásy, kostely, školy a misijnářské společnosti jsou me- zi těmi, kdož prodávají starý ne- potřebný papír. Děti často uží- vají tohoto prostředku k získá- ní několika centů na útratu, stej- ně jako mládež minulých genera- cí získávala něco peněz prode- jem lahvi a starého železa. Maga- ziny přináší jí lepší cenu, nežli kterýkoliv jiný starý papír a ve- velké množství platí se za ně téměř cent za liber. Časopisy se prodávají od 50. do 75 centů za 100 liber, ačkoli takový obnos neplatí podomní obchodníci, kteří pro starý papír si zajišťují do- movníci. Jsou toliko překupní- ky a prodávají samí nahromadě- ný papír za tuto cenu. Musí mít nějaký výtěžek a proto platí ho- spodynkám o hodné měně.

Všecké starý papír, sebraný v Omaze, je poslán do papírny

jednou firmou a to Omaha Paper Stock Co. Ve velké budově ne- daleko Osmahat a Leavenworth ulice množství mužů a žen, kteří mají za \$1.200 týdně, je zamě- stnáno rozřizováním a balením starého papíru. Zřídka kdy na- leze se mezi starým papírem ně- co cennějšího. Plechové krabice, motouz, pásky do psacích strojů a zbytky obědů nejčastěji se na- lezájí mezi starým papírem a je nutno je odstraniti.

Pravidelně železniční náklad starého papíru poslán je na vý- chod, každé dva dny. V blíko- sti Omahy není žádných papírů a všeký starý papír jest poslán do papírny v Illinoisu, Wisconsinu a Michiganu. Aby nejmenší papírna udržena byla v činnosti, je třeba 75 tun denně a Omaha může opatřiti nanejvýše 10 tun denně.

Jedna zdejší továrna na krabi- ce má papírnu v Illinoisu, která vyrábí lepenku na hotovení krabi- ček. Všechny odkazy z této to- várny jsou baleny a posílány do papírny, aby zde znovu byly zu- žitkovány. Tato továrna posílá do své papírny železniční náklad odkazů každého týdne.

Vyzvednutí Lusitanie

O možnosti vyzvednutí Lusita- nie, lodního kolosa, který po- topen byl Němci za války, mnoho bylo již napsáno, zdálo se však, že k obrovskému tomuto úkolu se nikdo neodvážil. V těchto dnech ale došla z Paříže zpráva, že vy- zvednutí Lusitanie blíží se ku svému uskutečnění. O salvázo- vání potopených lodí v posled- ních dvou letech mnoho čteme a obdivujeme se houževnatosti člo- věka, neboť podstupuje tu úkol, který do doby nedávné zdálo se neproveditelným.

Anglie ztratila ve válce asi 6.000 lodí. Z těchto až dosud 500 bylo zachráněno a vyzvednuto od dna mořského. Je opravdu těžko ušinit si představu o velikosti práce a vynalézavosti, jichž jest třeba k zvednutí potopené lodí z hlubin mořských a zavlečení jí do přístaviště. Bylo nutno vynalo- žiti veškerou energii a zapřáhnutí i vědu do úkolu tohoto, který je jedním z největších, jakého se člověk kdykoliv podjal.

V zachraňování lodí spočívá mnoho romantiky. Kdo vlastní lodě, které klesnou ku dnu moř- skému? Jsou to ti, kdož loď vlast- nili, když nalezla se na povrchu vod? Zde suché zákony na sou- ští ustupují starým zákonům platným na moři. Potopená loď patří Neptunovi. Necht je jejím vlastníkem ten, komu podají se jí Neptunovi urvatí. Stroskotaná loď je majetkem toho, kdo jí vy- zvedne. Starý zákon praví, že kdokoli může se odebrati na ši- ré moře a vzíti si cokoliv na jeho dně leží.

Nepochybně koruny přítomné- ho zachraňování lodí dosaženo bude, až loď Lusitanie bude zved- nuta. Lidé po celém světě pomý- šlí na obrovitý tento úkol. Tisíce vynálezů přemýšlelo a pře- mýšlí, jakým nejsnadnějším způ- sobem dal by se tento lodní kolos zvednouti z mořských hlubin. Je- den z nich utvořil plán, dle kte- rého měla by býti zvedána loď z hlubin v částech. Dle tohoto plá- nu měli býti posláni ku dnu moř- skému potápěči s velkými acety- lenovými pochodnicemi, jimiž by rozřezali ocelové rámy v části. Mnozí inženýři projevíli pochyb- nost o proveditelnosti tohoto plá- nu.

Nejnovejší plán pochází od E- mile Bertinea, francouzského vý- dátora, člena Francouzské aka- demie a odborníka v salvážování potopených lodí. Pan Bertineo prokládá se veškerou určitostí, že Lusitanie může býti zvednuta. Praví, že sice jedná se o obtížný a ehorlostivý úkol, avšak práce je- nom o úkol proveditelný. Na- značuje, že se to dá provésti vy- užitkováním silv přílivu.

Velká parolod Cunardovy linie leží na dně mořském nedaleko

od Head of Kinsale při pobřeží Irska. Podržila se v hloubce asi 200 stop. Moře v této oblasti je neobyčejně neklidné. Právě pro neklidnou povahu moře v těchto místech mozei odborníci prohlá- šovali, že Lusitanie zvednuta bý- ti nemůže. Vodní tlak, kterému potápěči musí čeliti, odhadován je na 120 liber na čtverečný pa- lec.

Bertineov plán pro překonání obrovitých nesází, že musí vy- řešiti každý problém na zvednutí Lusitanie, je v zásadě velice jed- noduší. Navrhuje zbudování o- brovského plavidla z ocele, sehop- něho má váhu 300.000 tun. To- to gigantické plavidlo bylo by za- taženo na moře a stánilo by v místech, pod nimiž Lusitanie spo- čívá. Potápěči, opatření náležitě pro sestup do velkých hlubin, by- li by posláni dolů s ocelovými la- ny, opatřenými na koncích velký- mi háky. Tyto háky byly by po- tápěči zaklesnuty do lodních o- tvorů. Po učinění tohoto první- ho kroku, druhý proveden byl by při odlivu.

Při odlivu ocelová lana byla by silně utažena, tak aby v důsled- ku přílivu došlo k zvednutí trupu lodí od dna mořského. Příliv zve- dá se asi 12 stop v těchto místech. Po té plavidlo bylo by taženo ku předu. Dno mořské se pozvolna zvedá k pobřeží Irska a trup lodí opět ocitl by se na dně moř- ském. Pak opakoval by se to- též jako ve velké hlubině. Za od- livu ocelová lana byla by utaže- na a příliv by opět loď zvedl. Znamenalo by to zvednutí o dal- ších dvanáct stop a další krok k břehu by následoval. To by bylo opakováno tak dlouho, až loď do- stala by se do mělkých vod.

Tento plán zdá se nejslibnějším ze všech, jež až doposud byly na- vrženy. Bude sice značně obtíž- ný a nákladný, avšak na váhu tu padá velký poklad, který čeká na toho, kdo zvedne Lusitanii a její náklad a umožní, aby velká tato loď zanesena byla znovu do ná- mořního registru, kde je jí v těchto dobách značné potřeba.

KETASÍCI MOSKVA.

Německý socialista levičák Alf. Goldschmidt, který byl v dubnu tohoto roku v Moskvě, vydal kni- hu, v níž líčí dojmy ze svého po- bytu. Píše o sídelním městě bol- ševickém: "Moskva žije. Není hladovou věží. Moskevské ženy jsou bouchaté. Také v obličejích. Moskevské děti jsou jako kulí- šky; moskevští mužové nejsou bez krve, bez svalů a nechodí pod- lomeným krokem. Moskva žije!"

Alf. Moskva žije jen částečně rozdělanými výrobky a jen čá- stečně za vydělané peníze. Z vět- ší části žije Moskva jen z pokout- ního obchodu. Aktivně i pasivně z pokoutního obchodu. Ketasí, za nakafasené peníze nakupuje a ketasí zase, ketasí a ketasí... Neboť nelze počítati: Žijte z od- dělených dávek, není-li přídělo- váno dosti plodin. Je to podle mého mínění zjev přechodný, ale v této chvíli velice důležitý pro moskevské smýšlení.

V Moskvě se ketasí se vším. Všechno je v pokoutním obchodě. Lze říci, že od náprstku až po krávy. Nábytek, brilianty, bílé koláče, chleba, maso, všechno... Sucharevka v Moskvě je pokout- ním trhem, tržnicí ketasí. Časem provede se tam prohlídka. Ale ketasí není zničeno. Je to mno- hohlasná hýdra, vrací se o tisíce hlavách. Moskva má volné trhy veliký počet, oficiálně trpěné tr- hy, doplnovací, přílepkové trhy. Na příklad doplnovací trh neda- leko Divadelního náměstí s okur- kami, rybami, tvrdým pečivem, vejci, zeleninou všeho druhu. Ja- ké hemžení na chodníku. Boudy postaveny a kandelábru, obchod- níci šeptají kupcem do uší. O kurka stojí 200—250 rublů, vejce 125—150 rublů a podla toho i ji- ně předmětů. Nemí to mnoho, pře- počítáme-li to na západo-evrop- skou valutu anebo dokonce na a- merickou.

Za dolar bylo možno obdržeti zde od ketasí s valutami v době mého pobytu 1000 bolševických rublů. Vypravovali mně, že je- den Američan vyměnil za bolše- vické rubly 300 dolarů. Dostal devět milionů rublů. Jest zaká- záno spekulovati s valutou a př- sobiti zmatek a kolísání měny. Lze-li ovšem a měně mluviti. Ale spekuluje se přes to valutami. Se vším se ketasí, i s penězi přiro- zeně. Mléko prodávají sedláci na všech trzích. Bobří mléko, řád- nou vodu. Prodej není zakázán. Nemí to pokoutní obchod, nýbrž dovolený doplnovací a přílepk- ovací prodej.

Alf. s ostatními se ketasí. Každé úředně rozdělané zboží jest předsátem lehký žili — po ke- řasku — každým raynovaným zbožím se ketasí. V tom ohledu nepodařilo se ještě zasáhnouti. I ve velkém se se zbožím ketasí. 8 pallovým dříví, oděvy — vše- se vším. Toto ketasí, tento po- koutní obchod, křečkování — překážá práci. Ketasí je zábr- na do duší pracujících. Ketasí při práci, ketasí, zatím co by mě- li pracovati. Bojuje se proti to- mu, ale nepodařilo se dosud toto ketasí vypleniti.

SOUDNOST PSA.
Případ usuzování psa stal se r. 1907 v Holloway v Anglii. Love- cký pes utrpěl zranění na uchu a byl vzat k zvěrolékaři, aby jej o- šetřil. Operace byla bolestná, ale ubohý pes asi porozuměl, že to je pro jeho dobro. Druhého dne v toně hodinou objevil se pes u zvě- rolékaře znovu. Byl sám, ale i- hned vběhl do místnosti ke stolu. A něhož byl den před tím ope- rován, a trpělivě si dal prohlédnou- ti ránu. I příštího dne tak učinil, ač domov jeho byl od obydli zvě- rolékařova přes 2 míle cesty a ni- kdo psa nevedl, ani ho tam nepo- slal.

Tento pes jistě také nedovedl rozřešiti početní příklad: "Kolik je dvě a tři?" ale jistě usuzoval, že návštěvy u zvěrolékaře, jsou blahodárné pro zraněné ucho, a tak statečně přeházel sám k ně- mu.

Jesté podivnější případ se při- hodil v nemoenici hrabství Hert- fordschiru (v Anglii) v r. 1911. Jednoho odpolede přiběhl do ordinaceního pokoje nemoenice kulhající pes. Ošetřovatelka psa vyhnala. Pes však oběhl budovu a druhým vchodem se dostal do budovy. Tam projevila jiná oš- třovatelka ke zvířeti soustrast pohladivši je a davši mu trochu okrmu. Pes byl klidný a čekal, až zaslechle hlas lékaře v chod- bě. Ihned se belhal k němu. O- šetřovatelka vše lékaři vysvětlí- la a ten, shlédnuv psa, pravil: "I- vdyž je to ten pes, jenž byl dnes odpolede z předstíne mého ordi- naceního pokoje pacienty vy- hnán." Prohlédl nohu psovu, vy- koupil mu ji a obvázal a pes zjevně potěšen, a uspokojen od- cházel. Vysvětlilo se pak, že pes byl před několika roky lékařem v podobném případě ošetřen.

Dovede-li se rozoznati správně od špatného? Opravdu, psi vědí, co jest špatné, či co my za špat- né považujeme. Jistý majitel vil- ly měl několik psů a měl zaříze- ný mělký žlab s vodou v předst- ní u schodiště, do něhož vždy kaž- dého psa zavědli dříve, než pes vešel do pokojů villy, aby do nich nenanesl bláta. Jednoho studentě- ho dne malý jezevčík protivil se této obvyklé lázni. Rozhodně se protivil vyzvání pánovu a přehl- nuv rychlým během do chodby a okřel se pod schodištěm, kde ne- bylo možno se k němu dostat. V- ťkrvnto zůstal po celý večer, ne- ošlel si ani pro potravu. Sta- věl si hlavu jako malý vzdorovitý hoch. Ani ráno, když psů vylá- cházeli s ostatními psy z villy, jeze- včík nevyšel. Když se však pán vrátil a připravil lázeň u dveří ja- ko obvyčejně, přiběhl jezevčík a bez vyzvání sám o své vůli — že- lož jindy nikdy nečinil — vskočil do vody, důkladně si nohy omá- chal.

O SEKERE.

Nejprve byly první zbrani člo- věka zuby a nehty, pak ulomená větve a kámen. Spojením dvou posledních vznikl nástroj, které- ho i my doposud používáme. Je to sekyrka. Stále zdokonaloval člověk tento svůj primitivní ná- stroj. Sekyrka stala se nerozluč- ným společníkem pravěkého člo- věka. Mnohdy se namítá, co ta-

kovou sekyrkou mohl člověk vy- konati? Vykonat mnoho. Vždyť člověk neudílel mohl si dělati i sekyrky dosti velké. Česká největší sekyrka je 31 cm. dlouhá, nalezena prof. Waldřichem v Li- pu.

Najvětší mlát je v muzeu sta- germainském, 35 cm. dlouhý. 8 ta- kovou sekyrkou bylo možno již nějakou práci vykonat. Kolik jen lebek medvědích a jiných zvířat takový mlát neb sekyrka rozdr- ňala. Dopsud karaimský kmen brazilských Bakairů stavil chýše své sekyrkami dioritovými. Ne- uvěřitelným přímo dokladem, on- možno kamenou sekyrkou udě- lat, jsou ohromné chrámy Tahí- fanů, zvané "morai".

Tyto zbudovány jsou z ohrom- ných korabových kvádrů, jemně otesaných. O některých těchto chrámech bezpečně víme, že vy- stavěny byly jenou pomocí ná- strojů kamených. Ale nemu- síme choditi až do Ameriky. Roku 1879 v Dánsku pan Sehested dal si zbudovati chatu ze dřeva, při- čemž pouze kamených nástrojů používáno.

Poraženo bylo mnoho borovic, jednou sekyrkou dokonce 27 stro- mů, majících v průměru až 20 cm! Při porážení stromů si však bezpečyhy pověřivší lidé pomá- bali ohněm, jak doposud činí d- voši. Tito do stromu, který chtě- li porážiti, vydlabou díru, do ní vloží řeřavého uhlí, toto pak roz- něcují, až je kmen propálen. Ka- menná sekyrka práci dokoná. V rašelinistších dánských nalezeny sekyrky, které měly patrná znamení ohně a seků sekyrky.

Dodnes bychom mohli viděti v některých kulturně zanedbaných národů, že používají ještě kamen- ných sekyrek. Když Pizarro ro- ku 1531 do Peru, bylo na 30.000 vojáck Atahualpových o- zbrojeno kyji, praky, luky, ka- mennými sekyrkami a dlouhými kopí, jejichž hroty byly bronzové, stříbrné a zlaté. Sekyrky d- stojníky byly ze stříbra i zlata, obvyčejného mužstva z různých hornin.

TREST SMRTI V ZÁPISĚCH ARCHIVU TŘEBOŇSKÉHO.

Mnoho se toho v treboňském archivu, po vandalismu, který tu- kry krácel, nezachovalo. — Meze- ry jsou velké. Jsou tu listiny právní, všeliké kupní a prodejní smlouvy, listiny darovací, propuštěcí (z poddanství) atd. Pů- vodem nejstarší z nich je z 1. května 1371 (ovšem zachovaná je v opise z r. 1593); nejstarší o- riginál dán je v Lomnici, 24. led- na 1372.

Mezi listinami nalézáme tu a tam akta, týkající se zločinů. Nemí nezajímavou zvěděti, jak kdy- si za dávných časů v Treboňi stře- hali a pokutovali zejména zločín- ce, provinivší se zháňstvím anebo mordem a vůbec co trestali smrtí a jakou.

Zápisů samostatných o hrdel- ním odsouzení vyskytá se v ar- chivu dvě. Z těch zní: 3 na hranici, 2 na vpletení do kola, 1 na stěti, 1 na šibenici a 1 bez u- daní způsobu smrti. V jedné případe byl ortel smrti změněn.

Všimněme si, zač odsuzovali treboňští na hranici. V listině ze dne 27. ledna 1588, dané v Trebo- ni, se praví, že "purkmistr a rada města Treboň, vynesli nad Kri- stýnou Chloubo, ze vsi Stěpano- va proto, poněvadž předně ohn- do hrnce nabrala a tž Simonovi Chlastovi dodala, a tž u Matka ve Štěpánově zapálil a dále, po- něvadž téhož Simona kouzly má- nila a k tomu svedla, ten ortel, aby hranici ztrestána a upálena byla." Originál psán je na pa- píře český. Tedy "kouzelné má- nění", vlastní ponoukání ke zháňství. Podobně i v druhém případě ztrestán hranici žhár. V konceptu ze dne 14. dubna 1600 stojí, že "purkmistr a rada mě- sta Treboň odsoudili Martina Urbánka, ze vsi Brží, poněvadž jest úmyslně zháňství dopustil a některé sousedy z Borkovicích vypálil, aby pro zháňství na hranici upálen byl." Třetí rozsudek nás po obou prvních dosti pře- kvapí: 19. srpna 1610 odsuzuje se Jakub Baborka, ze vsi Straško-

vie, "pro kouzla, že Simona Ště- řbu vypoř, kterak by osoba ženská maň laskavá a po vůli jeho byla," k upálení na hranici. — Z uvede- něho můžeme souditi, že hranici pokutovali treboňští mimo žhár- ství i tak zvané "kouzelnictví".

Obraťme se k vpletení do ko- la. Prvá listina v tom směru ne- se datuje 6. května 1592. Odsuz- je v ní purkmistr a rada města Treboň, Mertle, hřice, "pan- vadl se nejen mnohých krádeží dopustil, nýbrž i dva mrdy vyko- nal s pomoci svých, při ně- kotika mrdích byl a mrdova- ti pomáhal, k takovému trestu, by nejdřív koem po ulici smejhan byl, pak aby na místě popravím kolem hnaty mu přeráženy byly, a pak ja vpleten do kola, aby k hrůze a přestrašení jiných mrd- děčův s tžm koem vyzdvížen byl. Zřejmě, že "trest kola" dá- vá se tu za mrdy, zostření šmý- káním, za krádeže. V tom náš utvrzuje listiný koncept z 22. ledna 1596, kde se odsuzuje Vít mladší Hruška z Přesecky, po- něvadž se jest mnoho rozličně krá- deže a pychu právního, tž proti právu božskému, cizoložstvem a mordem dopustil i toho ještě fečí svou dotrval, že jakživ nie do- brého nečinil," aby jako mrd- deř do kola vpletením, ztrestán byl.

Stětim potrestán byl dle kon- fečí 18. listopadu 1618, přiměla hřic, poněvadž "se svými pomo- cníky noče na mlynářě Blažka Holického se dobyl, jeho Blažka i čeládku svázal, manželku pak Holického po komorách a tru- hlích vodil, aby mu vše zotvírala, co tam od peněz a šatů bylo, po- bral." Byl za to stát mečem.

Trestala-li se loupež obvyčejně v Treboňi stětim, nedá se z toho jediného případu nikterak sou- diti.

Listina z 28. července 1600 hlá- sá, že byl pokutován: Vít Mělek, který se na rozličných místech krádeže dopustil, šibenici. Jedině, nač bez pochybnosti z toho mů- žeme usuzovati, jest, že treboň- ští konšelé ve všech rozsudech zajisté vždy šetřili rozdílu mezi krádeží a loupeží a každou z nich odsuzovali jinak.

K smrti — nevíme však jakým způsobem — odsouzen byl také r. 1610 (ortel ze srpna), Šimon "syn nebožtíka Urbana z městy- se Lhenie, že jest manželce Řihy Kociny ze vsi Suchdola, jistě fečí v pláteněm (kofale) dodal a tím jako skrze kouzlo k skutku cizo- ložnému ji sobě přivedl, lože man- želské poskvrnil a manželství roz- vedl." Zřejmě, že to tentokráte s tím "kouzlem" nemyšlel tak vážně, jak ohned 19. srpna na to, jak jsem již uvedl v ortelech hra- nice.

Dva případy nás při pročítání archivu zvláště překvapí. Citují je proto na konec v plnějším zně- ní:

26. května 1614 Jan Jiří ze Svamberka zaměnil ortel smrti, který byl vyneslen nad Michalem Franchhoferem, v ten smysl, že mu daroval život, ale za to usta- novil, aby "ja do železných pout zanejčován, což by se mu koliv buď při zámku mém neb kde jin- de poročelo o suchém toliko chlebu a vodě dělali, na noc vždy do věže se nacházeti na každý svátek a neděli s obnaženým me- čem (na osvědčení toho, že ním trestán býti měl) na prkna dvěti kostelních klečeti a tím pokáním toho hříchu svého do dalšího mé- ho o něm nařízen, odbyvati po- vinen byl." Zajisté trochu po- divný trest; ale ještě podivnější je druhý:

"30. května 1605, Petr Vok z Rožmberku, odsoudil Jiřka Plon- ka, obyvatele na Horách Perkrej- chenštejnských (Kašperských) — pro vraždu, kterou spáchal na Bartošovi ze vsi Pašie, k takové- mu trestu, aby v poutech ukova- ný chodil a mimo to každou práci, ku které od vrechosti vyzván bude, poslušně a bedlivě konal a k tomu každou neděli, jak služby Boží zácnou, při chrámu Páně na prahu ve dveřích klečel neb stál, tam veřejně skrze skroucené mo- dlitby k Pánu Bohu se utíkal, po- kání z toho hříchu činil, za od- puštění srdce žádá a tak až po vykonání služeb Božích setr- val." J